

Quaranta anys combatent el racisme des de les pistes de ball angleses

El vigatà Steve Cedar va participar en el primer concert de Rock Against Racism a Londres del qual ara se'n commemora el 40è aniversari i se n'ha editat el llibre 'Reminiscences of RAR' | «El racisme és com una aixeta. La classe dominant l'obra i la tanca a la seva conveniència»

Steve Cedar llegint 'Reminiscences of RAR. Rocking Against Racism 1976-1982' | Sara Blázquez

«Gran Bretanya s'ha superpoblat. Heu de votar Powell per impedir que Gran Bretanya es converteixi en una colònia negra. Hem de fer fora els estrangers, hem de fer fora els gossos, hem de fer fora els negres de merda». Era l'agost de 1976 quan el cantant i guitarrista Eric Clapton va fer aquestes declaracions de suport a l'exministre conservador Enoch Powell, conegut pel seu discurs antiimmigració, públicament, en un concert a Birmingham.

Indignats, dos amants de la música activistes i socialistes, Roger Huddle i Red Saunders, van escriure una carta a la capçalera musical de referència, la New Musical Express (NME), on es preguntaven com Clapton podia fer aquestes declaracions després d'haver fet tants milions fent música negra, com el blues o el soul. I acabaven preguntant-se «Qui va disparar el sheriff? Segurament no vas ser tu».

Huddle i Saunders van fer una crida a tothom qui estés d'acord amb les seves paraules, encetant així el moviment Rock Against Racism (RAR). La resposta va ser aclaparadora. Van rebre centenars de cartes d'arreu de Gran Bretanya. Espantats, van muntar un concert amb la resta de companys de l'Internacional Socialistes (IS), el que poc després va ser el Socialist Workers Party (SWP), on també hi militava el conegut activista antifeixista Steve Cedar, que actualment resideix a Vic, «no sabia res de música, però pel fet d'odiar el racisme estava perfectament qualificat per estar a l'organització», diu rient. Cedar es va convertir en el cap de logística i tresorer del concert.

Quaranta anys després, els autors d'aquella carta han editat *Reminiscences of RAR. Rocking Against Racism 1976-1982* (Redwords), un llibre on seixanta-set escriptors i fotògrafs expliquen la història d'aquest moviment cultural i polític, que com diuen els participants, «va unir la lluita a les pistes de ball i als carrers per detenir el Front Nacional Nazi». Dilluns passat es va presentar a Londres, on hi havia molts dels organitzadors i assistents al primer concert de Rock Against Racism fa 40 anys. Hi van tornar a actuar Tom Robinson, Graham Larksbery i Steve White Protest Family, entre d'altres.

Roger Huddle i Red Saunders, editors del llibre, dilluns passat a Londres Foto: Steve Cedar

«Cada setmana hi havia baralles entre feixistes i antifeixistes», diu Cedar fent memòria d'aquell moment als carrers londinencs, «el feixisme creixia en vots a Londres, era el tercer partit, amb els mateixos arguments que encara avui sentim. Havíem de fer alguna cosa. Rock Against Racism es fusionava amb la Lliga Anti Nazi, però la música podia arribar a molta més gent que no participava de la política». Després d'aquell primer concert, el moviment va anar creixent i s'hi van involucrar milers de persones, «s'organitzaven concerts i activitats arreu», diu Cedar. Recorda rient que en una ocasió van anar a l'ajuntament a demanar l'assegurança per un concert, «vam dir que hi hauria unes 8.000 persones, i n'hi van haver 80.000! Eren uns 10 quilòmetres de marxa fins arribar a un parc on tocava The Clash, Jimmy Pursey de Sham 69, X-Ray Specs i Steel Pulse, entre d'altres».

Malgrat el moviment va saber combinar política i cultura, també va viure moments molt tensos. Un dels cops més forts va ser el 23 d'abril de 1979, «el dia de Sant Jordi el celebraven els feixistes». Hi va haver una manifestació a Southall, Middlesex, de la Lliga Anti Nazi contra una reunió electoral del Front Nacional a l'ajuntament. Amb disturbis i una cinquantena de detinguts. El pitjor de tot, però, va ser la mort d'un manifestant, Blair Peach, a causa «d'un cop de *walki talki* d'un policia al cap. Al seu funeral hi havia unes 25.000 persones, i li van posar el seu nom a una escola, perquè era professor». Cedar assegura que «s'atacaven centres socials constantment i el feixisme intentava guanyar espais».

Tom Robinson, dilluns passat actuant a Londres Foto: Steve Cedar

«Ara molts es pensen que estic obsessionat amb la lluita al carrer. No m'obsessio amb el carrer, però entenc que si el feixisme vol créixer és al carrer on ho farà, no als despatxos. I si apareix, s'hi ha de ser per donar una alternativa. Mai un moviment feixista ha guanyat en vots, només ho ha fet per divisions entre nosaltres. Un altre argument per defensar les mobilitzacions unitàries», diu Cedar, donant-se la raó.

Dilluns passat es van retrobar aquells joves de poc més de 20 anys que van voler canviar el món des de les pistes de ball, «va ser molt bonic, malgrat era una reunió de vells», diu somrient, «ens vam adonar que no hem parat, que els mateixos arguments d'avui són els de fa 40 anys. Ara, ens cal imaginació per construir moviments antiracistes».

Steve White Protest Family dilluns passat a Londres Foto: Steve Cedar

Ara, Cedar té prou perspectiva per reflexionar de la repercussió d'aquell moviment que va impulsar amb només 21 anys. «Som una generació que vam aprendre molt de l'èxit de muntar una campanya unitària. Actualment, Gran Bretanya és multicultural sense cap tipus de problema, és impossible que els racistes s'organitzin perquè sempre hi ha un moviment més ampli per fer-hi front. Les comunitats africana, caribenya o índia ja no tenen por de sortir al carrer». Després de 30 anys a Catalunya, però, Cedar hi veu diferències. «A Catalunya hi ha partits com Ciutadans que podrien tenir futur si no hi ha una oposició organitzada unitària. També hi ha racistes independentistes, que es volen fer amb alguns espais». L'activista sent certa preocupació, «a

Londres es continua lluitant. Aquí tinc la sensació que la gent no veu el perill com el veig jo, simplement perquè a nivell institucional hem derrotat, més o menys, el racisme. Però el racisme és com una aixeta. La classe dominant l'obre i la tanca a la seva conveniència. Quan hi ha una crisi, l'obren, i quan no, es convida gent a treballar. Necessiten mà d'obra barata desorganitzada per tenir els seus beneficis», diu Cedar.

«Ara necessitem rap o hip hop contra el racisme», diu amb l'esperança de tornar a veure un moviment tan engrescador i exitós com Rock Against Racism, que va aconseguir acabar amb les baralles quotidianes entre feixistes i antifeixistes als carrers de Londres, i fer fora el racisme dels espais institucionals. Malgrat Eric Clapton mai va demanar disculpes.

Steve Cedar, una vida contra el racisme

Steve Cedar era un treballador que es va quedar sense feina i després va ser estudiant i es va tornar a quedar sense feina abans d'esdevenir un treballador de nou. Així és com li agrada definir-se. En el moment del Rock Against Racism, era un estudiant activista al Socialist Workers Party. Va estudiar a la desapareguda North East London Polytechnic (NELP), malgrat assegura que es passava més estones al pub Princess Alicia, on es va dur a terme el primer concert del moviment RAR. Diu, però, que l'última vegada que va estar a Stratford o Forest Gate, va ser incapaç de reconèixer-ho. Fa 31 anys que viu a Catalunya, deixant Gran Bretanya després de la vaga dels miners a la recerca d'una altra vida i es va trobar que "la lluita contra el feixisme encara està traient les urpes a tot Europa".

Steve Cedar, quan tenia poc més de 20 anys

p.p1 {margin: 0.0px 0.0px 0.0px 0.0px; font: 12.0px Courier; color: #232323; -webkit-text-stroke: #232323}
span.s1 {font-kerning: none}